Canon de rugăciune la praznicul adormirii Maicii Domnului (2)

(s.v. 15 august / s.n. 28 august)

Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria (s.v. 15 august / s.n. 28 august):

https://www.academia.edu/43999771/Adormirea_Preasfintei_N%C4%83sc%C4%83toare_de_Dumnezeu_%C5%9Fi_pururea_Fecioarei_Maria_15_august_

https://archive.org/details/adormirea-md

****

Materiale despre Adormirea Maicii Domnului:

https://independent.academia.edu/emystea/Adormirea-Maicii-Domnului

https://archive.org/details/@steaemy?query=Adormirea+Maicii+Domnului

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Adormirii+

&&&

facere a lui Ioan Damaschin

Tropar la praznicul adormirii Maicii Domnului, glasul 1: Întru naştere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare; mutatu-te-ai la viaţă, fiind Maica Vieţii şi cu rugăciunile tale, izbăveşti din moarte sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta adormirea ei, bucurându-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioare tinere, cu Mariam, proorociţa, cântare de petrecere acum cântaţi. Că Fecioara şi singura de Dumnezeu Născătoarea la odihna cerească se mută.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

După vrednicie, pe tine, ca pe un cer însufleţit, te-au primit cereştile şi dumnezeieştile locaşuri, prea curată. Şi ai stat luminos înfrumuseţată, ca o Mireasă cu totul fără prihană, înaintea Împăratului şi Dumnezeu.

Catavasie: Cea împodobită cu dumnezeiasca Slavă, sfinţita şi lăudata pomenirea ta, Fecioară, pe toţi credincioşii la veselie i-a adunat şi începând Mariam, cu timpane şi cu hore, cântă Unuia-Născut al tău, căci cu Slavă S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască adormirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din coapse muritoare ieşind, curată, cu firea asemenea fiind, odihnă ai primit. Şi ca Una care ai născut Viaţa cea adevărată, te-ai mutat la viaţa cea dumnezeiască şi ipostatnică.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Adunarea cuvântătorilor de Dumnezeu de la margini şi mulţimea îngerilor de sus au mers la Sion cu voinţa cea atotputernică, după vrednică datorie slujind, Stăpână, îngropării tale.

Catavasie: Cel ce eşti Făcător şi Cuprinzător a toate, înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu, Hristoase, neclintită şi nemişcată, întăreşte Biserica, Cel ce Însuţi eşti Sfânt şi întru Sfinţi Te odihneşti.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Minune era a vedea Cerul cel însufleţit al Împăratului tuturor, trecând din deşertăciunile pământului. Cât sunt de minunate lucrurile Tale! Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întru mutarea ta, Maica lui Dumnezeu, trupul cel prea desfătat şi de Dumnezeu primitor, Oştile îngereşti, cu prea sfinţite aripi, cu frică şi cu bucurie l-au acoperit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De vreme ce Rodul cel Necuprins al acesteia, prin care cerul s-a făcut, a luat îngropare de bunăvoie ca un mort, cum să nu sufere îngropare Ceea ce a născut neştiind de nuntă.

Catavasie: Graiurile proorocilor şi preînchipuirile au proorocit Întruparea Ta cea din Fecioară, Hristoase. Lumina strălucirii Tale întru lumina neamurilor va ieşi şi va striga Ţie adâncul cu veselie: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate întru cinstită adormirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, de pe pământ te-ai mutat la veşnicele Locaşuri şi la Viaţa cea fără

de sfârşit. Iar acum, tuturor celor ce te laudă pe tine, mântuire le dăruieşti prin mijlocirile tale.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să glăsuiască trâmbiţele cuvântătorilor de Dumnezeu, astăzi; limbile omeneşti cele mult grăitoare acum să laude şi să strige toată suflarea, cu lumină nemăsurată strălucind; îngerii să cânte adormirea Fecioarei.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Se cuvenea, Fecioară, ca vasul alegerii, locaşul de petrecere cel minunat şi cu totul sfinţit lui Dumnezeu, să fie primit dumnezeieşte şi cu cântări să fie cu adevărat mărit, de Dumnezeu Născătoare, prea lăudată.

Catavasie: Dumnezeiasca şi nespusa frumuseţe a bunătăţilor Tale, Hristoase, voi spune: că din veşnica Slavă strălucire împreună vecuitoare şi ipostatnică luând, din pântecele fecioresc Întrupându-Te, celor din întuneric şi din umbră le-ai Răsărit ca un Soare.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din tine a răsărit Viaţa, cheile fecioriei nestricând; deci, cum ar fî fost prea curatul şi de viaţă începătorul tău trup, împărtăşit cu ispita morţii?

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Locaş find Vieţii, ai dobândit viaţa cea pururea fîitoare; că prin moarte ai trecut la viaţă, Ceea ce ai născut Viaţa cea ipostatnică.

Catavasie: Focul cel dinăuntru al chitului născut în luciul mării a fost închipuire a îngropării Tale celei de trei zile, al căreia prooroc Iona s-a arătat. Că, fiind izbăvit precum s-a şi spus mai înainte, nevătămat striga: jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne.

Condac, glasul al 2-lea: Pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce este în rugăciuni neadormită şi folosinţă, nădejdea cea neschimbată, mormântul şi moartea nu au ţinut-o. Căci, ca pe Maica Vieţii, la viaţă a mutat-o Cel ce S-a sălăşluit în pântecele ei cel pururea fecioresc.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului; şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prealăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Doamne şi fecioare, cinstiţi pomenirea Fecioarei şi Maicii lui Dumnezeu; bătrâni şi domni, împăraţi şi judecători, cântaţi: Domnul părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să trâmbiţeze cu trâmbiţă duhovnicească munţii cei cereşti; să se bucure acum dealurile şi să salte dumnezeieştii apostoli: că Împărăteasa se mută la Fiul său, să împărăţească cu Dânsul în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfinţită mutarea Maicii Tale celei dumnezeieşti şi nestricate, cetele cele mai presus de lume ale Puterilor celor de sus le-a adunat, ca să se veselească împreună cu cei de pe pământ, care cântă Ţie: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Catavasie: Mâniei celei fără de ruşine şi focului, dumnezeiasca dragoste împotrivindu-se, focul adică l-a răcorit, iar de mânie şi-a râs; prin vioara cea cuvântătoare şi de Dumnezeu însufleţită, care cu cele trei cântări ale sfinţilor, împotriva organelor de cântare ale păgânilor, în mijlocul văpăii, a răsunat: Prea slăvite Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pomenirea ta, Fecioară prea curată, o măresc Căpeteniile şi Stăpâniile şi Puterile, Îngerii, Arhanghelii, Scaunele, Domniile, Heruvimii şi Serafimii; iar neamul omenesc o lăudăm şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce S-a sălăşluit în chip minunat în pântecele tău cel curat şi din el S-a Întrupat, Acesta, duhul tău cel prea sfinţit primindu-l, la Sine l-a făcut odihnă, ca un datornic Fiu. Pentru aceasta, pe tine, Fecioară, te lăudăm şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, minuni mai presus de minte, ale pururea Fecioarei şi Maicii lui Dumnezeu! Că în groapă sălăşluindu-se, a arătat groapa Rai. Acesteia, stând înainte astăzi, bucurându-ne, cântăm: pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Catavasie: Îngerul lui Dumnezeu Cel Preaputernic a arătat tinerilor văpaia, răcorind pe cuvioşi, iar pe cei necredincioşi arzând şi pe Născătoarea de Dumnezeu a făcut-o izvor de viaţă începător, stricare a morţii şi viaţă izvorând celor ce cântă: pe Făcătorul Singur să-L lăudăm cei mântuiţi şi să-L prea înălţăm întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Îngerii văzând adormirea Fecioarei s-au înspăimântat: cum Fecioara de pe pământ se înalţă la cele de sus.***

Tot neamul omenesc să salte cu Duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfinţita adormire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Îngerii văzând adormirea Fecioarei s-au înspăimântat: cum Fecioara de pe pământ se înalţă la cele de sus.***

Veniţi în Sion, în Muntele cel dumnezeiesc şi glasul lui Dumnezeu cel Viu auzind, să ne bucurăm văzând că pe Născătoarea de Dumnezeu la Cortul cel foarte bun şi dumnezeiesc, în Sfintele Sfintelor, ca pe Maica Sa, Hristos a mutat-o.

Stih: ***Îngerii văzând adormirea Fecioarei s-au înspăimântat: cum Fecioara de pe pământ se înalţă la cele de sus.***

Veniţi credincioşii, să ne apropiem de mormântul Maicii lui Dumnezeu şi să-l cuprindem cu inima, cu buzele, cu ochii şi cu faţa, curat atingându-ne de el. Şi să luăm daruri prisositoare de tămăduiri, care izvorăsc din izvorul cel pururea curgător.

Stih: ***Îngerii văzând adormirea Fecioarei s-au înspăimântat: cum Fecioara de pe pământ se înalţă la cele de sus.***

Primeşte de la noi cântarea de petrecere, Maica Dumnezeului celui Viu. Şi cu darul tău cel dumnezeiesc şi de lumină purtător, ne umbreşte şi iubitorului de Dumnezeu popor pace, iertare şi sufletelor mântuire dăruieşte.

Catavasie: Se biruiesc hotarele firii întru tine, curată Fecioară, că naşterea fecioreşte şi moartea arvuneşte viaţă. Ceea ce eşti după naştere Fecioară şi după moarte vie, izbăveşti pururea Născătoare de Dumnezeu, moştenirea ta.

***

... că iată de acum mă vor ferici toate neamurile! (Luca, I, 48)

Fraţi creştini, se apropie 2000 de ani de când această proorocie a fost spusă de o fecioară săracă, într-unul din cele mai mici oraşe din Iudeea. Această fecioară necunoscută locuia într-o colibă modestă în pământul Hebronului şi se mângâia cu aceste cuvinte în care credea cu statornicie. Au trecut atâţia ani şi iată că aceste cuvinte se împlinesc înaintea ochilor noştri.

Ştim cu toţii că în toate timpurile popoarele au înconjurat cu cinste pe împăraţii lor, precum şi pe cei care şi-au jertfit geniul şi munca pe altarul patriei, ridicându-le în semn de recunoştinţă, statui şi monumente.

Biserica, însă, aduce laudă sfinţilor martiri care au suferit pentru dreapta credinţă, cântându-le imnuri sfinte şi păstrându-le sfintele moaşte în locaşurile sale.

În familiile creştine copiii poartă respect şi dragoste către părinţii lor, iar, după ce îi conduc pe ultimul drum, le păstrează o dulce amintire, privind cu lacrimi în ochi chipurile lor în tablourile rămase.

Dar, oare, noi creştinii nu suntem datori să avem respect şi să venerăm pe regina creştinismului? Dacă oamenii mari, vestiţi, sunt vrednici de recunoştinţa noastră, cu cât mai mult trebuie să cinstim pe Împărăteasa Cerului, care este cea mai mare făcătoare de bine a noastră şi care ne-a deschis porţile fericirii veşnice! Prin Ea am redobândit viaţa sufletului nostru, căci Sfânta Fecioară Maria este mai presus de toate femeile, aleasă mai înainte ca să fie Maica lui Dumnezeu şi a fost plină de Duh Sfânt şi de har.

Viaţa ei a fost nepătată de păcat şi moartea nu a răpit-o ca pedeapsă pentru păcatele sale, căci trupul ei nu a fost supus putreziciunii în mormânt, ci s-a înălţat la cer împreună cu sufletul, la slava lui Dumnezeu şi a Fiului Său.

Sfânta Fecioară Maria n-a avut niciodată pe cineva asemenea ei, nici în cer, nici pe pământ. Numai Dumnezeu este mai presus de ea şi s-ar putea spune că însuşi Dumnezeu s-a coborât mai jos decât ea, căci a ales-o ca Maică a Lui din care să se întrupeze şi din al cărui piept să se hrănească. Noi, pentru a lăuda pe Fecioara Maria şi a vorbi cu demnitate, după cuviinţă, nu este de-ajuns numai o singură cuvântare, căci nu putem găsi cununi de laudă după vrednicie, oricâtă bunăvoinţă am avea.

Rog, însă, pe Fiul său să-mi dea harul trebuincios, punând cuvinte potrivite în cugetul inimii mele, ca să lumineze Sfântul Duh toate inimile ascultătorilor şi să poată rodi fapte pentru viaţa veşnică.

Mai întâi, să audă toate popoarele, toţi creştinii şi păgânii, credincioşii şi necredincioşii că, dacă noi numim pe Sfânta Fecioară Doamna şi Împărăteasa noastră, aceasta nu este o născocire a evlaviei creştine, căci această demnitate n-a luat naştere în închipuirea strămoşilor noştri, ci, auziţi, însuşi Duhul Sfânt a vestit înalta ei demnitate. El este care a lăudat-o prin gura profeţilor, şi, luminat de El, David împăratul vedea Împărăţia lui Hristos că se întindea de la apusul şi până la răsăritul soarelui. De-a dreapta lui Hristos, David a văzut pe Maria împărăteasă mai înaltă decât toate puterile cereşti şi ne-o arată lângă Cel Atotputernic care depune pe capul ei o coroană de pietre scumpe.

Datorită virtuţilor sale, Sfânta Fecioară este încununată din timpul vieţii sale pământeşti, căci ea este ca un crin curat. Împăratul Solomon o vede ca pe regina florilor, mai înaltă decât codrii din Liban. Eva şi multe urmaşe ale ei au născut copii păcătoşi şi criminali, iar Preacurata Fecioară a născut pe Omul-Dumnezeu fără de păcate, care a mântuit pe toţi oamenii. Sfânta Fecioară străluceşte ca un soare şi este icoana cea mai curată a sfinţeniei dumnezeieşti.

Despre ea zice Sfântul Apostol Ioan că are ca veşmânt soarele, luna sub picioare şi pe cap o coroană de 12 stele. La adormirea ei au venit îngerii şi au luat-o cu trup şi suflet, aşezând-o pe tron, lângă Împăratul Slavei. Iată la ce înălţime se află Împărăteasa noastră a creştinilor şi iată cum se împlinesc profeţiile care au arătat că o vor ferici toate neamurile. Împlinirea acestei proorociri a fost şi în ţara noastră, unde mulţi domnitori au zidit multe biserici în cinstea ei, îngenunchind înaintea icoanei sale.

Să amintim pe Ştefan cel mare, Neagoe şi Matei Basarb, Constantin Brâncoveanu, care au ridicat o mulţime de biserici cu hramul Adormirii Maicii Domnului şi credem că este suficient.

Dumnezeu atât de mult a iubit-o pe Sfânta Fecioară Maria încât i-a dat pe Unicul Său Fiu, care nu s-a ruşinat de sânul Preacuratei Sale Maici. Mântuitorul s-a supus ei în timpul vieţii Sale pământeşti şi, când era răstignit pe Cruce, a încredinţat ei, ca unei Maici, toată lumea creştină. A încununat-o cu slavă şi cinste şi a pus-o de-a dreapta Sa, în calitate de regină. Dar, cine poate să laude după vrednicie pe aceea care este mai presus decât toată lauda?

Monumente religioase se unesc cu mărturiile istorice pentru a arăta vechimea închinăciunii ce se cuvine Sfintei Fecioare Maria, preoţii, regii, împăraţii, pictura, sculptura, poeţii şi scriitorii din primele secole ale creştinismului din evul mediu şi din epoca noastră, toate generaţiile aduc tributul lor de respect, de recunoştinţă şi de laudă smeritei fecioare din Nazareth. Toată lumea creştină, în decursul veacurilor, a cunoscut puterea ei cea mare şi a simţit ajutorul ei în clipele grele.

Biserica Ortodoxă are o carte numită Minunile Maicii Domnului, pe care, poate, mulţi le-aţi citit şi aţi luat cunoştinţă de faptele minunate. ***Voi aduce acum şi trei mărturii din Sfânta Scriptură, unde se vorbeşte despre alegerea Sfintei Fecioare în lucrarea dumnezeiască.***

⇒ *Prima şi cea mai veche se găseşte la Facere, cap. XXVIII, ver. 10, unde se vorbeşte de visul patriarhului Iacov, care a văzut o scară, ce unea cerul cu pământul, pe care coborau şi urcau îngerii lui Dumnezeu. Pe când Iacov privea uimit această frumuseţe minunată, a auzit glasul lui Dumnezeu care l-a binecuvântat. El s-a înspăimântat şi, deşteptându-se, a socotit că în locul acela este Poarta Cerului.*

Scara din visul patriarhului Iacov este Sfânta Fecioară Maria, căci pe această scară s-a coborât Dumnezeu, Iisus Hristos şi S-a întrupat din pântecele său. Fecioara

Maria este casa lui Dumnezeu şi Poarta Cerului şi numai cei ce recunosc aceasta vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu.

Vai de toţi cei care n-o cinstesc pe Maica Domnului şi care aduc hule împotriva cinstei sale, căci sunt şi de aceştia, o mulţime de ticăloşi, unii susţinând chiar că a mai avut şi alţi copii, atât de întunecat le este capul.

⇒ *A doua mărturie o găsim la proorocul Iezechil care spune în vedenia sa cum a fost luat şi dus pe calea uşii sfinte ce duce spre răsărit, iar uşa aceasta era încuiată. A auzit atunci glasul Domnului, care i-a spus că uşa nu se va deschide şi nimeni nu va trece printr-însa, căci Domnul Dumnezeul lui Israel va intra printr-însa.*

Dacă citeşte cineva toate acesta, neluminat de duhul lui Dumnezeu sau cu alt interes, nu poate înţelege Sfânta Scriptură, căci în ea se ascund taine mari.

Iată, uşa cea încuiată este preacurata Fecioară Maria, căci printr-însa a intrat şi a ieşit Mântuitorul Iisus Hristos, nestricând pecetea fecioriei, aşa cum străbate raza soarelui prin geam.

⇒ *A treia mărturie o găsim tot în Vechiul Testamentul la Paralipomena cap. XIII, ver. 1, unde se spune că împăratul David a trimis nişte oameni ca să aducă dintr-o localitate Chivotul Domnului. Acest Chivot era un fel de ladă poleită cu aur în care se aflau tablele legii, primite de Moise din mâna lui Dumnezeu. Deasupra acestui chivot erau doi heruvimi de aur. Preoţii, tot poporul şi însuşi împăratul însoţeau în sunetul harfelor şi chitarelor carul în care se găsea Chivotul şi care era tras de boi. Ajungând la o cotitură, boii au smucit, iar Chivotul sta să se răstoarne. Atunci, un om din mulţime a întins mâna să-l sprijine, dar a murit pe loc. Văzând moartea lui Uza (căci aşa îl chema), împăratul David s-a întristat şi s-a temut, totodată. Astfel, de frică, nu a mai dus Chivotul în cetatea lui, ci l-a aşezat în casa lui Obed Edom, pe care Domnul a binecuvântat-o.*

Vedeţi, fraţi creştini, că Dumnezeu n-a suferit nici să fie atins cu mâna acesta chivot care închipuia pe Sfânta Fecioară Maria?! Dar, ce se vor face acei nelegiuiţi care ating cu limba ascuţită sfinţenia şi fecioria Împărătesei Cerului? Unde vor băga capul hulitorii şi necredincioşii care aduc insulte Maicii Domnului prin care ne-a venit mântuirea?

Chivotul despre care am vorbit îl au toate bisericile creştine ortodoxe şi se află pe masa Sfântului Altar, iar în el se păstrează cutiuţa cu Sfânta Împărtăşanie. Chivotul

este închipuirea Maicii Domnului, Casa lui Dumnezeu, Poarta Cerului, Uşa Raiului iar Sfânta Împărtăşanie închipuie cuvântul lui Dumnezeu care se află în biserica slavei Sale. Dacă aşa stau lucrurile, nu se cuvine şi nu este drept a cinsti şi noi şi a aduce închinăciunile noastre Împărătesei Cereşti? Dacă însuşi Dumnezeu a cinstit-o, a iubit-o şi a păzit-o, cu cât mai vârtos trebuie să-i aducem mulţumirile şi închinăciunile noastre, noi păcătoşii şi nevrednicii?

Dacă este drept ca toţi copiii să iubească şi să venereze chiar pe mamele lor, apoi cu atât mai mult se cade să iubim şi să venerăm şi noi pe Maica Domnului, care este Maica noastră a creştinilor. Nimic nu este mai drept, nimic nu este mai cuviincios, decât a venera pe aceea pe care Dumnezeu şi-a făcut-o maică a Lui şi pe care îngerii şi arhanghelii o laudă în cer. Să se ruşineze, deci, toţi sectanţii, să se îmbrace cu blestem şi să piară toţi hulitorii Maicii Domnului, care este ocrotitoarea creştinilor şi salvatoarea omenirii.

Sfânta Fecioară Maria este scăparea noastră din nevoi, apărătoarea noastră în primejdii, mângâietoare în suferinţe, mijlocitoare către Dumnezeu şi scăparea păcătoşilor care se întorc cu căinţă la Fiul Său. Nimic mai curat, nimic mai dulce, nimic mai sfânt ca numele de mamă. O mamă bună este un înger văzut pe care Dumnezeu l-a pus lângă noi ca să ne sprijine în lupte şi să ne mângâie în suferinţe. Cel din urmă cuvânt pe care-l murmură buzele muritorului este numele scump de mamă. Fie bărbat sau femeie, fie copil sau bătrân, pe patul morţii toţi murmură cuvântul mamă, pentru că o mamă întotdeauna este gata a se jertfi pentru fiul său.

Fraţi creştini, aşa e Sfânta Fecioară Maria, mama noastră a creştinilor, care este gata să nu ne refuze rugăciunile şi să nu ne părăsească în necazuri şi primejdii, dacă o chemăm în ajutor. Dar acum, maica noastră prea bună este supărată şi mult întristată pe neamul omenesc care s-a pus în slujba satanei. Astfel, o parte din femei despart pe tată de copii, despart pe copii de Împărăţia Cerului, lăsându-i să umble în întunericul patimilor. O parte dintre femei îşi omoară pruncii nevinovaţi în multe chipuri şi s-au rătăcit de la adevăr, nevoind să mai audă de învăţătura şi biserica lui Dumnezeu şi, astfel, trăiesc în petreceri şi desfrânări.

Maica Domnului este supărată pentru că ştie ce-i aşteaptă pe toţi aceşti nelegiuiţi. Ea vede de acolo, de pe tronul slavei sale, aceste nelegiuiri şi aceste suflete pierdute, care nu vor să ţină seama că s-a plătit atât de scump de către Fiul său, Iisus Hristos, răscumpărarea neamului omenesc. Amarnic vor plânge şi în zadar vor mai cere ajutor când se vor trezi în flăcările iadului şi în chinurile veşnice. Să audă acum toţi păcătoşii pământului, să se întoarcă degrabă toţi deznădăjduiţii şi rătăciţii şi să vină din calea rătăcirii. Să împreunăm mâinile cu toţii în locaşul lui

Dumnezeu cel sfânt şi să cerem sprijinul şi apărarea noastră sub povăţuirea şi protecţia prea curatei Fecioare Maria, zicând şi noi împreună cu toţi creştinii:

Rugăciune

Bucură-te, Fecioară şi Maica lui Dumnezeu, Templul cel viu şi nemuritor al dumnezeirii, comoara şi lumina lumii, cinstea fecioriei, sprijinitoarea credinţei ortodoxe! Bucură-te, Împărăteasă, care ai născut pe Dumnezeu spre mântuirea neamului omenesc! Ajută-ne, dar, ca să stingem focul patimilor şi războiul cel lăuntric să înceteze. Mijloceşte la Fiul Tău şi Dumnezeul nostru ca să ne dea har să imităm şi noi virtuţile tale. Fă, cu rugăciunile tale, să înceteze toată tulburarea demonilor de pe pământ, să se sfărâme toată rătăcirea şi să se risipească toate vrăjitoriile şi spurcăciunile. Să biruiască lumina Evangheliei şi adevărul, să se stingă minciuna şi să triumfeze creştinii drept măritori întru Împărăţia Fiului tău, Fecioară Marie, Împărăteasa noastră a tuturor creştinilor, ca să fim şi noi acolo în vecii vecilor. Amin.

(Extras din cartea: Pr. Ierodiacon Visarion Iugulescu - Predici)